

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Литвиненко В. І., Кісілевич-Чорнойван О. М.	
<i>Історико-правові аспекти розвитку приватної вищої освіти у США</i>	63
Bakhov I. S.	
<i>Active and interactive teaching methods as instruments for efficient activity of non-governmental institutions of higher education.....</i>	66
Костенко Р. В.	
<i>Соціальна адаптація та соціалізація майбутніх фахівців у процесі професійної підготовки у приватному ЗВО</i>	69
Бойченко Н. М.	
<i>Викладання етики як приклад значущості дисциплін гуманітарного профілю в освітніх програмах недержавних ЗВО</i>	73
Пархоменко-Куцевіл О. І.	
<i>Формування національної ідеї в системі освіти України.....</i>	75
Недюха М. П.	
<i>Концептуальні засади державної освітньої політики (на прикладі класичного приватного університету)</i>	77
Білий Л. Г.	
<i>Перспективи діяльності закладів вищої освіти приватної форми власності в контексті впровадження Закону України “Про вищу освіту”</i>	79
Коляденко Н. В.	
<i>Концептуальні основи підготовки медичних психологів у сучасних умовах реформування медичної та освітньої галузей.....</i>	81
Гула Р. В.	
<i>Мілітарний аспект в теоретичних проблемах розвитку освіти при використанні досвіду бойових дій</i>	84
Житник Н. В.	
<i>Особливості діяльності недержавного ЗВО в умовах ринку освітніх послуг: регіональний аспект.....</i>	87
Шаповалова А. М.	
<i>Модернізація недержавного сектору освіти в Україні: питання часу</i>	90
Мурашко М. І., Назарко С. О.	
<i>Особливості функціонування державних та приватних закладів вищої освіти.....</i>	93
Лісовський П. М.	
<i>Феномен недержавної освіти в сучасній Україні: стан, пріоритети, імперативи</i>	96
Мартишин Д. С.	
<i>Основні тенденції соціальної політики православних церков України в умовах процесів модернізації</i>	98
Дегтяр О. А.	
<i>Інноваційний характер освітнього процесу недержавних закладів вищої освіти</i>	104
Лелик Л. І., Гринькевич О. С., Гринькевич В. М.	
<i>Ефективність вищої освіти в умовах глобальної академічної революції.....</i>	106
Dikarev O. I.	
<i>In search of a conceptual approach to “strategic culture” in elite preparation.....</i>	109

ПЕРСПЕКТИВИ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПРИВАТНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ В КОНТЕКСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ “ПРО ВИЩУ ОСВІТУ”

У процесі становлення громадянського суспільства важливим є існування альтернативної приватної освіти, постійна її підтримка з боку держави, органів місцевого самоврядування і суспільних організацій. Обов'язком держави є реальне створення рівноправних умов для функціонування навчальних закладів усіх форм власності, подолання багаторічної неузгодженості законодавства щодо їхньої діяльності, забезпечення можливостей вибору, соціальної справедливості щодо всіх громадян, отримання поваги з боку громадськості до освітньої діяльності.

В умовах ринкових відносин освіта виступає важливою складовою і визначальним фактором людського розвитку та відіграє особливу роль у формуванні інтелектуального, духовного, економічного потенціалів держави. Освіта є найбільш масштабною частиною нинішнього державного устрою, його політичної, соціально-економічної, культурної та наукової організації. Від якості освіти залежить відтворення та народження інтелектуального потенціалу суспільства, виховання громадян, модернізація суспільних відносин. Удосконалення системи освіти — один із заходів, який необхідний для подолання кризових процесів, поліпшення життя людей, утвердження національних інтересів, зміцнення держави. Можна стверджувати, що без потрібної освіти люди не можуть забезпечити собі належних умов життя та реалізуватися як особистості. Відповідно, повинен бути зумовлений зростаючий інтерес суспільства й держави до питань розвитку галузі освіти та визнання її загальнонаціональним пріоритетом [1].

Заклади вищої освіти недержавної форми власності в українській освітній системі працюють у значно жорсткіших конкурентних умовах, ніж заклади вищої освіти державної форми власності, оскільки не мають гарантованої державної підтримки і тільки розраховують на свій авторитет.

Ухвала нової редакції ЗУ “Про вищу освіту” змусила змінити правила гри і закласти більш послідовну філософію вищої освіти як суспільного блага. Вперше в історії незалежної України закон надає рівні права державним і приватним ЗВО. Зокрема, він впроваджує здорову конкуренцію між ними і визначає якість як головний критерій отримання освітніх послуг, підвищує градус конкурентності із загальним падінням якості освітніх послуг й заохочує державні університети ставати більш мобільними та підприємливими і менш залежними від державних субсидій.

Зараз різниця між державними і приватними вузами лише в їх правовому і фактичному стані, але абсолютно не в якості освітніх послуг, не в рівні наукової роботи та наукових досягнень, не в кваліфікації викладачів. Є престижні вузи як державні, так і приватні, і є відсталі, з низьким рівнем навчання.

Престиж і авторитет вишу ніяк не залежить від його форми власності — майбутні абітурієнти обирають майбутню “альма-матер” за якісно іншими критеріями. Їм

важливо отримати в результаті навчання високу кваліфікацію за обраною спеціальністю і диплом про вищу освіту, з яким не буде проблем з працевлаштуванням. А статус вузу і його підпорядкованість цікавлять виключно чиновників [2].

Попри недосконале законодавче обґрунтування діяльності приватних закладів вищої освіти та певний скептицизм громадської думки, переважна більшість цих закладів демонструють гнучкість структури, оперативність реагування на зміни в освітній галузі, потужні інноваційні можливості, індивідуальний підхід до студентів. Вони зміцнюють зв'язки із західними університетами, широко використовують їхні програми, методики, можливості обміну студентами, викладачами. Чимало фундаторів приватних вузів стали справжніми освітянськими лідерами, які вболівають за свою справу. Працювали творчі викладачі та менеджери, для яких стали затісні рамки державної регламентованої вищої школи.

Приватні вузи на початку 90-х років забезпечили виконання важливих соціальних функцій, а саме: створили тисячі робочих місць, надали змогу сучасної освіти тисячам молодих людей, уберегли їх тим самим від безробіття й антисоціальних впливів, забезпечили державу освіченими кваліфікованими фахівцями.

Становлення приватного сектора системи освіти є невід'ємною складовою процесів реформування системи освіти України. Водночас слід зазначити, що державне регулювання діяльності приватних навчальних закладів в Україні відбувалося “навздогін” розвитку приватного сектора системи освіти, що можна оцінювати як порушення принципу випереджаючого стану в державному управлінні.

На сьогодні ж відповідно до Закону України “Про вищу освіту” [3] приватний університет теоретично може стати і національним, і дослідницьким. Ці статуси передбачають і більші права, і більше фінансування з боку держави. Перед будь-яким університетом, незалежно від форми власності, відкриваються двері для розширення його адміністративної, академічної та фінансової діяльності. Критерієм для цього стає якість, ефективність і результативність його праці.

Джерела

1. О. Красільник. Проблеми та перспективи фінансування вищих навчальних закладів України. [Електронний ресурс] / О. Красільник // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. — Режим доступу: URL: http://papers.univ.kiev.ua/1/ekonomika/articles/krasyl'nyk-problems-and-prospects-of-financing-higher-education-institutions-of_24565.pdf.
2. Романенко Є. Вища школа України: час серйозних рішень. [Електронний ресурс] / Є. Романенко // сайт: Osvita.ua. — Режим доступу: URL: <https://osvita.ua/vnz/reform/55114>.
3. Закон України “Про вищу освіту”. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 37–38, ст.2004. [Електронний ресурс] / сайт: Законодавство України. — Режим доступу: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>.